

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 23

Chúng ta bao giờ cũng tìm kiếm một người “liên kết” với mình trên thế gian này.

Có rất nhiều phương thức liên kết, có thể là một kiểu bầu bạn, có thể là một kiểu đem lại hơi ấm cho nhau, hoặc cũng có thể là một sự ăn ý mờ nhạt.

Mà việc thông qua tình yêu để liên kết đôi tác, chính là thứ quan hệ mà chúng ta khao khát nhất.

Trong bộ manga kinh điển H2 của Adachi Mitsuru, Hiro thấp hơn Hiraki một cái đầu, cuối cùng khi chiều cao vượt qua Hiraki, vẫn không thể ở bên cạnh cô được.

Truyện tranh là như thế, còn truyện các bạn đang đọc lại không phải một tiểu thuyết hư cấu, mà chính là cuộc đời chân thực khắp khếnh gập ghềnh của tôi đây.

Tôi chỉ có thể dốc hết khả năng, chứ không thể thực sự điều khiển được kết cục vĩnh viễn mập mờ.

Với tôi, công cuộc theo đuổi Thẩm Giai Nghi vẫn dừng lại ở ba xen ti mét không thể nào vượt qua ấy, ba xen ti mét nhọc nhằn.

Bỏ cuộc rất đau khổ, thật sự rất đau khổ. Đau khổ đến mức tôi hoàn toàn không tưởng tượng ra được bất cứ hình ảnh so sánh nào để chuyển tải nỗi đau ấy.

Trong những ngày tháng tôi học, hoặc có thể nói là làm quen với việc “không thể ở bên Thẩm Giai Nghi”, tôi cũng đã phải liên kết lại tình cảm của mình và Thẩm Giai Nghi. Đa phần là cố ý né tránh, có một khoảng thời gian rất dài tôi không gặp Thẩm Giai Nghi, chỉ gọi điện chúc phúc cô và bạn trai, nghe cô chậm rãi kể chuyện giữa hai người họ, giống như là... bạn bè thực sự.

Còn tôi. Người con gái ở bên tôi, tên thân mật gọi là Chó Xù.

Đối với tôi, quen Chó Xù là một kinh nghiệm yêu đương rất khó hình dung. Trong tám năm theo đuổi Thẩm Giai Nghi, tôi đã tiêu hao rất nhiều sức lực, rất nhiều tổ chất điên cuồng trong cá tính đã bị thiêu đốt đến cạn kiệt, bởi thế, tôi bắt đầu tìm hiểu một người con gái khác với tiết tấu khá đằm đạm.

Yêu một lần nữa, lại là tám năm dài đằng đẳng.

Đời người mãi mãi luôn ly kỳ hơn trong tiểu thuyết hư cấu. Tôi và Chó Xù cặp với nhau được vài tháng, Thẩm Giai Nghi và bạn trai lại đã vội vã chia tay.

Ở đầu dây bên này nghe được tin tức ấy, tinh thần tôi bỗng phấn chấn hẳn lên.

“Thế này hơi nhanh quá thì phải, sao lại chia tay?” Tôi kinh ngạc, nhưng tâm trạng lại rất vui.

“Này, cậu việc gì phải làm bộ kinh ngạc thế chứ? Cậu nghe xong rồi sẽ cảm thấy chẳng có gì khó hiểu cả đâu.” Giọng Thẩm Giai Nghi cũng không có vẻ gì đau lòng.

“Cậu không chọn tớ, lại đi chọn anh ta, anh ta phải là một người tốt hơn cả tớ. Nói thực lòng nhé, tớ cảm thấy mình đã ổn lắm rồi, nhưng anh ta hiển nhiên là còn tốt hơn, phải không? Sao lại đề nghị chia tay với người tốt như thế chứ?” Tôi khó tưởng tượng nổi.

“Ở bên một ai đó, việc anh ta có tốt hay không quan trọng lắm sao? Chủ yếu vẫn là cảm giác.” Thẩm Giai Nghi thoáng ngập ngừng, rồi chậm rãi tiếp lời: “Thực ra, từ rất lâu trước đây, tớ đã bắt đầu đoán xem cậu có yêu tớ hay không rồi.”

“Nhưng tớ giả vờ giống quá phải không?” Tôi cười.

“Cậu có giả vờ giống bạn bè bình thường thế nào chẳng nữa, tớ vẫn có thể cảm nhận được tình yêu của cậu dành cho tớ... không, phải nói là sự coi trọng mới đúng.” Thẩm Giai Nghi chậm chậm nhấn vào từng chữ một: “Cậu, rất coi trọng, tớ.”

“...”

“Khiến cho tớ cảm thấy, mình rất hạnh phúc.”

Một thứ tình cảm nặng nề đè nặng lên lồng ngực tôi. Hơi thở tôi đột nhiên ngưng đọng.

“Chưa bao giờ, thấy chán ghét à?” Tôi thở hắt ra một hơi dài.

“Sao lại thế chứ... cậu thích tớ, tớ rất thích.” Cô dè dặt nói, giống như mỗi chữ mỗi từ đều có trọng lượng đặc biệt.

Trọng lượng ấy đè nặng lên tôi. Tôi im lặng rất lâu, Thẩm Giai Nghi cũng không nói gì.

Thật lâu.

“Mà, cậu vẫn chưa nói tại sao lại chia tay đấy? Có phải anh ta đối xử không tốt với cậu không? Hay là cậu lại yêu anh khác rồi?” Tôi cố làm ra vẻ thoải mái.

“Đều không phải. Tớ chỉ cảm thấy, anh ấy chưa đủ yêu tớ.” Ở đầu dây bên kia, Thẩm Giai Nghi trầm ngâm thở dài: “Thực ra tớ cũng biết mình như vậy là không tốt, nhưng lại không thể nào không đề nghị chia tay. Đã từng được cậu yêu như thế, tớ sẽ cảm thấy tình yêu của những người khác dành cho tớ, dù thế nào cũng không thể so với cậu được...”

Linh hồn tôi run rẩy.

“Thì ra cảm giác được cậu yêu, thật sự rất hạnh phúc. Hồi trước tớ lại cứ coi điều đó như một lẽ đương nhiên.” Thẩm Giai Nghi nhỏ nhẹ nói: “Đây là báo ứng của tớ.”

“Nếu mấy tháng trước cậu nói với tớ điều này, thực chẳng biết tớ sẽ vui thế nào nữa.” Giọng tôi nghe vô cùng yếu ớt.

“Bây giờ nói với cậu, chẳng lẽ cậu không vui sao?” Thẩm Giai Nghi cười khúc

khích.

“...” Tôi cười khỏ, “Cực kỳ cực kỳ vui ấy chứ.”

Vui đến mức, tớ chỉ còn biết phản ứng bằng nụ cười gượng gạo.

Tôi có thể làm được gì bây giờ? Tôi đã rút lui khỏi tình yêu với Thẩm Giai Nghi, trấn thủ ở vùng biên cương có tên là “tình bạn dài lâu”. Vùng biên cương này là nơi dồi dào ánh nắng vui tươi nhất, nếu cần, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng có thể không ngại ngần gì mà vỗ vỗ lên lưng nhau.

Đây là một mảnh đất, thật sự không cần đến sự báo đáp. Cũng là nơi mà bao lâu nay tôi vẫn chưa hề rời xa.

“Tớ cũng rất yêu, rất yêu cái thằng tớ đã yêu cậu năm ấy.”

Tôi chỉ biết nắm chặt ống nghe, chậm rãi nói: “Tớ lúc ấy, gần như không lúc nào không tỏa sáng lấp lánh đấy.”

“Cảm ơn cậu.” Cô nói.

Lên năm thứ ba đại học, bọn tôi lần lượt rút lui khỏi cuộc theo đuổi Thẩm Giai Nghi.

Sang năm thứ ba, ngoài tôi và A Hòa thực lực mạnh nhất ra, thằng Tạ Mạnh Học tham gia câu lạc bộ thanh niên Từ Tế của Đại học Y Đài Bắc (thiết nghĩ cũng biết là vì sao rồi!) vừa được một cô nàng ăn chay, từ đó bắt đầu cuộc đời ăn chay hoàn toàn mới mẻ của nó. Đỗ Tín Hiền tham gia câu lạc bộ thanh niên Từ Tế của Đại học Phùng Giáp (thật là thiện lương quá đi mất!) cũng có bạn gái, chỉ dành lại nụ cười thoáng qua cho quá khứ thầm yêu Thẩm Giai Nghi năm nào.

Buổi tụ tập nhân dịp tết Âm lịch năm ấy, bọn chúng tôi ngồi quây dưới đất chơi bài ăn tiền, chủ đề câu chuyện vẫn quanh quẩn xung quanh Thẩm Giai Nghi.

“Chắc, xem chừng ‘người có thể yêu Thẩm Giai Nghi’ chỉ còn lại mình Liêu Anh

Hoàng thôi nhĩ?” Hứa Bác Thuận nói, cầm bài đảo mắt nhìn quanh.

“Ha ha, đúng đấy, nếu không ngại thì đến lượt tao cưa Thẩm Giai Nghi nhé?” Liêu Anh Hoàng cười khùng khục, nói: “Đối thủ càng lúc càng ít, mà dạo này tao hay gọi điện cho Thẩm Giai Nghi lắm.”

“Cưa đi, giao cho mày đấy!” Tôi cười thần thờ, ụp bài xuống: “Không theo nữa.”

“Có giỏi thì mày cưa đi.” A Hòa chẳng tỏ thái độ gì, đẩy đồng phỉnh ra phía trước: “Tao tắt tay.”

Vậy là Liêu Anh Hoàng nhanh chóng hành động, tối nào cũng gọi điện thoại đến ký túc xá trường Thẩm Giai Nghi, dùng cách của riêng nó, từ từ quấy rối, quấy rối...

Một đêm nọ, Thẩm Giai Nghi gọi điện thoại cho tôi, báo tin cô quyết định nhận lời yêu Liêu Anh Hoàng.

“Tớ báo cho cậu đầu tiên đấy!” Cô nói.

Tôi không quá ngạc nhiên, vì Liêu Anh Hoàng thực sự là một thằng rất được, lại còn là anh em đồng bọn của tôi, hồ sơ thâm yêu Thẩm Giai Nghi cũng chất đầy một chồng, bên trong ghi lại toàn những vụ việc bị tôi hãm hại.

“Hi hi, cô gái tớ thiêu đốt tám năm tuổi trẻ mà không theo đuổi được, nó lại làm được, đúng là quá giỏi đi.” Tôi cố gắng dùng giọng điệu hờ hững nhất, nói với Thẩm Giai Nghi: “Phải đối xử thật tốt với bạn tớ đấy nhé, nó cực kỳ cực kỳ yêu cậu đấy.”

“Ừm,” cô chỉ đáp một tiếng đơn giản như thế.

Gác máy điện thoại, tâm tình phức tạp của tôi hiện lồ lộ trên mặt.

Chó Xù mang trà nóng tới, hỏi tôi xảy ra chuyện gì vậy, tôi chỉ cười cười bảo không có gì.

Sau đó, cuộc điện thoại thứ hai gọi đến, Liêu Anh Hoằng hưng phấn rú rít.

“Kha Đăng! Vừa nãy nói điện thoại, Thẩm Giai Nghi đã nhận lời làm bạn gái tao rồi!” Liêu Anh Hoằng không kìm được niềm hân hoan, chắc là đang sốt sắng gọi điện thoại thông báo cho từng thẳng trong hội.

“Thật vậy sao! Mà lợi hại quá còn gì!” Tôi cũng cười hùa theo nói.

“Chúc phúc cho tao đi! Nhanh lên! Chúc phúc cho tao đi!” Giọng Liêu Anh Hoằng cực kỳ kích động.

“Phí lời, hai người nhất định sẽ rất hạnh phúc mà!” Tôi hít thật sâu, hét vào điện thoại.

Liêu Anh Hoằng đập máy, gọi báo tin cho đứa khác trong hội.

Hai tháng sau, thậm chí còn chưa nắm tay nhau, Liêu Anh Hoằng và Thẩm Giai Nghi đã chia tay.

Như thế, chưa bao giờ bên nhau vậy.

Lúc kể về sự ngạc nhiên khi chia tay với chúng tôi, Liêu Anh Hoằng hình như vẫn không sao tin nổi, vẻ mặt siêu đờ đẫn, cứ lẩm bà lẩm bẩm tự nói một mình. Tôi muốn cười lảm, nhưng lại không dám.

“Mẹ nó, thế này khác gì đánh mặt chược đâu.” A Hòa lại vỗ đùi cười lên hô hố, đồng thời đưa ra nhận xét dưới đây: “Tao chờ ù sớm nhất, Kha Đăng thì một mực muốn tự bốc quân ù, Liêu Anh Hoằng cuối cùng ù được, nhưng xem kỹ lại, hóa ra là ù nhầm!”

Đúng thế, ù nhầm.

Nhưng tôi thậm chí còn chưa được ù nhầm nữa...

